

Σωκράτης Α. Σκάρτσης

ΛΑΜΠΡΟΣ

Βροχή όλη η γλώσσα μου στα πραγματά ολοκληρά
του ηλιού, πατέρα

κι εσυ πεθανες ολοκληρος πραγμα
γλώσσα αγαπημενη
βροχή.

Τώρα σωπαινω πραγματικά ολοκληρος
στη λιακαδά των πραγματών.

Το νερό δε σταματήσε
τα φύλλα προχώρανε
πήρα παλι τους δρομους των αλωνιών
που ασπρίζουν ν ακουμπανε όλα
το δροσερό τιποτά.

Ο τάφος σου μαρμαρό κρύο σαν τα πραγματά νέα
όπως τα ξερούμε.

Πεθανες κι η γλώσσα μου γελάει
ολομοναχική.

Παιός να με μαθεί για το θάνατο που εκανες;

Μονο τα δακρύα μου ξερούν
που δε βρήκαν κενό
και ξεστάναν τη γνώση μου πια πρόσωπο
και το είδα, εγώ ο λευκός
απρόσωπος, χαλίκια χωρίς αριθμό
στο φως του νερού στο νερό του φωτός
στην απλά της γλώσσας μου
που αρχίζει παντού
πάντα, όπως πεθανες.

Πιο εδώ απ το θάνατο σου
πιο εκεί απ τη ζωή σου
πιο παντού απ όλα δεν είναι.

Είσαι παρουσία.

Εδώ που ζω παλι με τα θαλάσσινα
η ευγένεια έχει το όνομα σου
τις ευαίσθητες γραμμές στην αμμο του νερού,
τ όνομα σου είναι πατέρας, εδώ ή θαλάσσα.

(Ξέρεις αυτή τη ζωή,

την κλείνω στο φως

ή στο σκοτάδι

και είμαι μπροστά σου

μ όλ αυτά,

να, πατέρα, χαλίκια,

παρε ψωμί, πατέρα

πιες, πατέρα, νερό,

αυτή τη γλώσσα παλι αγίασε την

που είναι οσα λείει

που είσαι όσο λείω

που είμαι όσο λες

πραγματα αγαπημενα
ακουμπηστα).

Ετσι ειμαι εδω.

(Ξερεις. Ο,τι γινεται, καλο,

γιατι ειναι

κι ο,τι δεν ξερω

γινεται μπροστα μου,
αυτο ξερω).

Εσυ

τωρα

εισαι ο,τι ξερεις, πατερα,

κι εγω που σε ξερω τωρα

με αγγιζεις,

ειμαι κι εσυ

που τρως το μελι

οπου στελνεις τις μελισσες

να κανουν τα λουλουδια

που ονειρευονται τις ριζες

των νερων της πραγματικτητας

της θαλασσινης αυτης

τωρα

εδω, μελεταω τις γραμιμες ευτυχισμενος

και μονος δηλαδη ολοκληρος δηλαδη σ ολα

ολα ενα ενα αγαπημενα

ειναι ολα το καθενα.

Αυτο λοιπον ησουν, εγω,

κι ειμαι οπου εισαι

παντου απο δω,

εδω.

Ολοκληρος ολα ποναω

με τη θαλασσα με οσα εγιναν,

ετσι ειναι

και θλεπω με τη ζωη

τον πονο μου στη γλωσσα μου

ποταμι αστραφτερο μεχρι τα ματια σου

που ειναι

αγαπη,

πατερας.

Ολοκληρος ολα ειμαι

παλι

στον ηλιο και στις σκιες του

στις σκιες και στον ηλιο τους

που τις παιζει,

ετσι παιζει τον κοσμο

να ειναι

του ερωτα μου,

πατερας.

Ολοκληρος ολα το τιποτα

παλι οπως παλι οπως παντα

παντου

κι όλα γίνονται ολο ευγενεία
 και ξεγίνονται
 ολο πονο ολο θλιψη
 μορφες του αμορφου
 αμορφο της μορφης,
 αμορφια,
 πατερας.
 Ολοκληρος ειμαι ολο ολοκληρα
 πατερας
 της λαχταρας του τιποτα
 του πατερα μου
 που την κραταω αστραφτερη
 παππους αρχαιος
 το παιδι
 που γεννησα,
 τρια παιδια
 της γυναικας μου,
 της Λαλως.
 Πατερα μου, λειπεις
 κι ειμαι εδω,
 πατερα μου, λειπω
 κι εισαι εκει.
 Γελαω απο δω παιζοντας εκει
 πραγματικος και πονεμενος
 κι ευτυχης.
 Ευλογησε με.
 (Σ ακουω).
 20—7—80

Ενα παιδι

Το λουλουδι

τό λουλουδι είναι
 ορεο μεσ' του καμπους
 στα λιθαδια Τό λου-
 λουδι μενη κι

ή ζωη του είναι
 στα σπιτια.